

Δ'.

Λοιπὸν τὰρὰμ ταρατατὰ, ἀρχίζει ἡ τρουμπέτα,
 Τὰρὰμ, τὰρὰμ, ταρατατὰ, δὲν φαίνεται κανεῖς·
 Κατὰ διαβόλου ἔστειλαν σπαθὶ καὶ μπαγιονέττα,
 Καὶ εἰς τὸ γλέντι τῶστρωσαν οἱ φίλοι σκαπανεῖς.
 Ἀπὸ κρασί καὶ ἔρωτα γλεντοῦσαν μεθυσμένοι,
 Μιὰ ὥρα κι' ἓνα τέταρτο βαρεῖ τὸ τρατατὰ . . .
 Ἀκούσανε κι' οἱ Πειραιεῖς τὸν τόσο σαματὰ,
 Καὶ νᾶ ! ἀπ' τὰ κρεβάτια των πηδοῦνε τρομασμένοι.
 Μὰ κι' ἡ γυναῖκες τρέχουνε παντοῦ με μισοφόρι,
 Γιὰ τὸ Θεὸ μὴν καίγεται κανένα μαγαζί ;
 Μὴ τούρκικο ἐπρόβαλλε 'στὸν Πειραιᾶ βᾶπορι ;
 Ἡ μὲ τορπίλλας κᾶηκε κι' ὁ Μπασούπουλης μαζί ;

Ε'.

Τὰρὰμ, τὰρὰμ, ταρατατὰ, τρουμπέταις τρεῖς ἔβαρουνε,
 Κι' οἱ σκαπανεῖς μαζεύονται ἀπ' τὸ κρασί κουροῦνα,
 Τὸς βλέπουν οἱ ἀνώτεροι, ἀπὸ καρδιάς γελοῦνε,
 Καὶ δύο, δύο τοὺς πετοῦν σὲ μιὰ πλατεῖα μαοῦνα.
 Μ' ἀπάνω 'στὸ μπαρκάρισμα ἓνας γέρονς σολτάτος
 Βλέπει τὴ θάλασσα κρασί καὶ πέφτει 'στὸ γιαλὸ,
 Μὰ τὸν τραβᾷ ἀπ' τὰ μαλλιά παλληκαρᾶς βαρβάτος,
 Καὶ ἔτσι μπαρκαρίζονται καὶ . . . πάνε 'στὸ καλὸ.

Souris

ΦΩΝΗ

Λαέ ! ὡς πότε θὰ τραβᾶς τὸν «ὑπνο τοῦ Βαρουῆα»
 κι' ὁ κόσμος τῆς Ἀνατολῆς θὰ σοῦ φωνάζῃ γιοῦχα ;
 Εἶνε καιρὸς νὰ αἰσθανθῇς τὰ ἄτιμά σου χάλια.
 Εὐπνισ' ἑλληνικὲ λαὲ καὶ τσάκισε Κ Ε Φ Α Δ Ι Α
 Καὶ ρίξου εἰς τὸν πόλεμον μέσα καὶ ἔξω πλέον.
 Τρίξε τὰ δόντια σου λαὲ καὶ δειξ' ὅτι εἶσαι λέων.
 Γιὰ νὰ προγγίξης τὸ κακὸ δὲν εἶνε ἄλλος τρόπος·
 Ἀλλ' ὡς κρέμα 'ς τὰ ἔξοδα καὶ κρέμα τόσος κόπος.

Φαλὲς

Η ΣΜΑΡΑΓΔΑ.

Ποιὸς γνωρίζει τὴν Σμαράγδα
 Ποῦχει χάrais, ποῦχει κάλλη,
 Ὅσα δὲν τὰ ἔχει ἄλλη,
 Κ' ἓνα ἐλάττωμα φρικτὸ,

Δηλαδή, ἓναν πατέρα
 Ποῦχει σπάθα, καὶ τουφέκι
 Ποῦ χωρεῖ χοντρὸ φυσέκι,
 Ἐνα δράκο μοναχό ;

Τὴν ἐγνώρισα προπέρσι . .
 Ἡ καρδοῦλα τῆς πετοῦσε,
 Τὰ παιχνίδια τ' ἀγαποῦσε,
 Καὶ τεργιάξαμε καλά.

Ἦξερε πῶς τὴν γελάω,
 Ἦξερα πῶς με γελάει,
 Κι' ὁ καιρὸς μας νὰ περνᾷ
 Ἐζητούσαμε κι' οἱ δύο

Μιὰ βραδιὰ μοῦ λέ' ἡ Σμαράγδα
 Ἐλα κι' εἶμαι μοναχὴ μου,
 Ἐκαμα τὴν προσευχή μου,
 Καὶ ἐμπῆκα νὰ τὴν ἴβω . . .

Μόλις ἔλεγα 'στὸ νοῦ μου
 Νὰ στενάξω καὶ νὰ κλάψω,
 Νὰ τῆς κόψω νὰ τῆς ράψω
 Ὅσαις μοῦ ἐρθοῦν ψευτιάς,

Κάποιον ἄκουσα νὰ βήχῃ
 Σᾶν νὰ ἔχτύπησε κουδοῦνι
 Χάθηκα τρίζει σφυροῦνι
 Ἐλυωσα βροντάει σπαθί

Μπροῦφ τὸ κάνει ἡ Σμαράγδα
 Καὶ μ' ἀφίνει 'στὸ σκοτάδι . .
 Μπῆκα ζωντανὸς στὸν Ἄδη
 Δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ ἔγω . . .